

Від неї кров — сторіками сторік, —
Земля наскрізь гарячкою просякла.
Вона встає, багряна, хмаросягла,
Уся — німий в пустиню синю крик.

Немов живий, прокляттям дише лик...
Чиясь рука, погрозою набрякла,
Возстала в твердь — і впала і залякла...
Десь увійшов ще глибше в груди штик...

А в висоті, на виклublені хмари
— Чорніш ночей нерукотворні мари, —
Блідий мов плат, у пурпурі від ран,

Весь у страсній незамкнутості зору,
Простерся вождь, недвижен, бездихан,
Небострімку увінчуючи гору.

Прага, 1928

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«STEFANOS I».